

Arrest

nr. 217 111 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 6 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 oktober 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt hem op dezelfde dag betekend.

1.2. Op 9 januari 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport vreemdelingencontrole door de politiezone SPC Brugge wegens illegaal verblijf.

1.3. Op 10 januari 2019 wordt verzoeker gehoord.

1.4. Op 10 januari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, op dezelfde dag aan verzoeker betekend (bijlage 13septiesL). De uitvoering van deze beslissing wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst bij 's Raads arrest nr. 210 636 van 8 oktober 2018.

1.5. Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker op 21 januari 2016 in Italië en op 20 mei 2016 in Slovenië werden geregistreerd in het kader van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. In het administratief dossier bevindt zich immers een 'Eurodac' verslag van 10 januari 2019 dat de code "IT1" en "SI1" bevat (zie artikelen 9, lid 1 en 24, lid 4 van Verordening nr. 603/2013/EU).

1.6. Op 11 januari 2019 wordt verzoeker opnieuw gehoord en geconfronteerd met de Eurodac-treffers.

1.7. Op 14 januari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.8. Op 16 januari 2019 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse overheden in toepassing van artikel 18, lid 1, b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

1.9. Op 17 januari 2019 delen de Italiaanse overheden dat verzoeker op 19 mei 2016 werd overgedragen aan Slovenië in het kader van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 tot vaststelling van voorlopige maatregelen op het gebied van internationale bescherming ten gunste van Italië en Griekenland (hierna: Raadsbesluiten 2015/1523 en 2015/1601). Bijgevolg acht Italië zich niet langer de verantwoordelijke lidstaat.

1.10. Op 22 januari 2019 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Sloveense overheden in toepassing van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

1.11. Op 1 februari 2019 delen de Sloveense overheden mee dat verzoeker op 28 juli 2016 de vluchtelingenstatus werd erkend. Hierdoor valt verzoeker niet meer binnen de toepassing van de Dublin III-verordening.

1.12. Op 6 februari 2019 wordt een verzoek gericht aan de Sloveense overheden om verzoeker over te dragen aan Slovenië in het kader van het readmissie verdrag van 16 november 1992 tussen de Benelux en Slovenië.

1.13. Op 6 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)2000

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISANCE>

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: K. S. (...) °(...)1993, Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPC Brugge op 10.01.2019 en in het gesloten centrum op 11.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 10.01.2019 door de politiezone van SPC Brugge en verklaarde in België te zijn met de bedoeling naar het Verenigd-Koninkrijk door te reizen. Hij verklaarde dat hij niet naar zijn herkomstland kan terugkeren omwille van oorlog. Betrokkene verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene werd een tweede keer gehoord op 11.01.2019 in het gesloten centrum. Daar verklaarde hij in 2014 Eritrea verlaten te hebben. Hij verklaarde in Slovenië internationale bescherming te hebben aangevraagd, maar dat hij nog geen beslissing zou hebben gekregen. Daarom besloot hij verder te gaan richting UK.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene over een geldig verblijfsstatuut beschikt in Slovenië.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/10/2018 dat hem betekend werd op 16/10/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPC Brugge op 10.01.2019 en in het gesloten centrum op 11.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/10/2018 dat hem betekend werd op 16/10/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 10.01.2019 door de politiezone van SPC Brugge en verklaarde in België te zijn met de bedoeling naar het Verenigd-Koninkrijk door te reizen. Hij verklaarde dat hij niet naar zijn herkomstland kan terugkeren omwille van oorlog. Betrokkene verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene werd een tweede keer gehoord op 11.01.2019 in het gesloten centrum. Daar verklaarde hij in 2014 Eritrea verlaten te hebben. Hij verklaarde in Slovenië internationale bescherming te hebben aangevraagd, maar dat hij nog geen beslissing zou hebben gekregen. Daarom besloot hij verder te gaan richting UK.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene over een geldig verblijfsstatuut beschikt in Slovenië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Slovenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/10/2018 dat hem betekend werd op 16/10/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van Slovenië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. S. (...), attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, K., S. (...), te weerhouden in de lokalen van het gesloten centrum te Brugge

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

C. S. (...), attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (1), (3)

Brussel, 06.02.2019"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6, 2de lid van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Hij maakt eveneens gewag van machtsafwending en stelt dat aan vrijwillig vertrek de voorkeur dient gegeven te worden. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Naar aanleiding van het gevoerde onderzoek van verweerster is volgens haar komen vast te staan dat verzoeker over een geldige verblijfstitel beschikt in Slovenië.

Het weze benadrukt dat verzoeker hiervan helemaal niet op de hoogte van was. In zijn verhoor dd. 11.01.2019 verklaarde hij in het gesloten centrum zelf dat hij asiel had aangevraagd in Slovenië. Verzoeker is dan ook zeer duidelijk dat hij helemaal niet wist dat hij een geldige verblijfstitel zou hebben in Slovenië. De onwetendheid wordt niet betwist door verweerster zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Hij verklaarde in Slovenië internationale bescherming te hebben aangevraagd, maar dat hij nog geen beslissing heeft gekregen. “

Indien het geldig verblijfsstatuut in Slovenië ontegensprekelijk vaststaat en enkel in die omstandigheid, betwist verzoeker geenszins dat hij naar Slovenië dient terug te gaan, doch hij betwist evenwel de gevolgde procedure van de DVZ en zal hieronder aantonen dat er in casu sprake is van een oneigenlijk gebruik van de procedurele voorschriften van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker over een geldige verblijfsvergunning beschikt in een andere EU-lidstaat, diende de DVZ in de eerste plaats de vreemdeling te verzoeken om per direct terug te keren naar de bevoegde EU-lidstaat.

Vrijwillig vertrek is immers de norm, het gedwongen vertrek is de uitzondering.

Art. 6, 2e lid Terugkeerrichtlijn stelt dienaangaande als volgt:

“De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing”

Het weze dan ook onderstreept dat het Terugkeerhandboek uitdrukkelijk stelt dat verzoeker in de eerste plaats een BGV dient te krijgen die hem verzoekt om naar de betrokken lidstaat te gaan:

“De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven.

Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.

Op grond van deze bepaling – die in de plaats komt van een vergelijkbare bepaling uit artikel 23, leden 2 en 3, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst – moet geen terugkeerbesluit worden uitgevaardigd tegen een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning in een andere lidstaat. In dergelijke gevallen moet de onderdaan van een derde land in eerste instantie worden verzocht direct terug te keren naar de lidstaat waarin hij of zij een verblijfsrecht geniet. Alleen als de persoon niet aan dit verzoek voldoet of er gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan een terugkeerbesluit worden uitgevaardigd.” (Terugkeerhandboek, https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package/docs/return_handbook_nl.pdf, p. 30 ev.)

Verzoeker herhaalt dat hij helemaal niet op de hoogte was van het feit dat hij verblijfspapieren had in Slovenië.

In casu is het belangrijk om voor ogen te houden dat verzoeker nooit de mogelijkheid gekregen heeft om als vreemdeling mét verblijfspapieren het Belgische grondgebied op een vrijwillige wijze te verlaten in de zin van art. 6 Terugkeerrichtlijn.

Verweerster zal ongetwijfeld verwijzen naar de eerdere BGV dd. 16.10.2018 doch zoals afdoende blijkt uit de bestreden beslissing wist hij helemaal niet dat hij op dat moment over verblijfspapieren in Slovenië zou beschikken.

Daarenboven hield deze bijlage 13 septies L een verwijdering in naar Eritrea, hetgeen zeker niet een verzoek inhield om naar de bevoegde lidstaat te gaan.

Het weze dan ook onderstreept dat verzoeker nog op geen enkele wijze verzocht is geweest om naar de bevoegde lidstaat te gaan, met name Slovenië.

Ook in haar bestreden beslissing gaat verweerster niet, minstens onvoldoende in op het vraagstuk waarom er niet voor geopteerd werd om aan verzoeker de kans te geven om vrijwillig het grondgebied te verlaten om zich hierop naar Slovenië te begeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Sterker nog, luidens haar bestreden beslissing meent de gemachtigde van de Staatssecretaris dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een gevaar zou bestaan op onderduiken.

Art. 74/14 § 3, 1° Vw: er bestaat een risico op onderduiken

- Verzoeker heeft na zijn illegale binnenkomst geen verblijfsaanvraag ingediend hebben
- Verzoeker werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden
- Er zou volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris een risico op onderduiken bestaan omdat verzoekster zich niet zou aangemeld hebben binnen de bij wet bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Met betrekking tot het voorgehouden risico op onderduiken wenst verzoeker op te merken dat art. 6, 2de lid Terugkeerrichtlijn nergens omschrijft dat een risico op onderduiken een afdoende reden zou zijn om aan een vreemdeling met een verblijfsrecht in een EU-lidstaat een BGV zonder vrijwillig vertrek af te leveren.

Het is duidelijk dat verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de wet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris had derhalve bij het vaststellen dat verzoeker een verblijfstitel had in Slovenië hem de mogelijkheid dienen te geven om vrijwillig het land te verlaten, temeer nu verzoeker hiervan zelf niet op de hoogte was.

Elke andere redenering maakt een schending uit van art. 6, 2e lid Terugkeerrichtlijn.

Het middel is gegrond."

3.3.2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 10° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie alsook dat verzoeker over een geldig verblijfsstatuut beschikt in Slovenië. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist.

Verzoeker verblijft aldus op onregelmatige wijze in het Rijk en wordt bevolen om het *"het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengeacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"*.

In dit geval werd vastgesteld dat verzoeker als vluchteling werd erkend in Slovenië en over een geldig verblijfsstatuut aldaar beschikt. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat op 6 februari 2019 een verzoek werd gericht aan de Sloveense overheden om verzoeker over te dragen aan Slovenië in het kader van het readmissie verdrag van 16 november 1992 tussen de Benelux en Slovenië. Omdat verzoeker heden stelt niet in het bezit te zijn van een geldig reisdocument noch van Sloveense verblijfsdocumenten, werd door de verwerende partij bij de Sloveense overheden een doorlaatbewijs opgevraagd zodat verzoeker naar Slovenië kan worden teruggestuurd.

Gelet op de bewoordingen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet kan worden beschouwd als een terugkeerbesluit in de zin van artikel 6, 1ste en 2de lid van de Terugkeerrichtlijn omdat een terugkeerbesluit altijd gericht is naar een derde land.

Zoals vermeld, steunt de bestreden beslissing op artikel 7, eerste lid, 10° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven wanneer de vreemdeling, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, moet overgedragen worden. In casu wordt de overdracht van verzoeker naar Slovenië beoogd, waar hij als vluchteling werd erkend, in het kader van het voormelde readmissie verdrag. Bijgevolg moet de bestreden beslissing, conform de uitleg in het Terugkeerhandboek, worden aangemerkt als een overdrachtsbesluit in de zin van artikel 6, 3de lid van de Terugkeerrichtlijn (Zie Terugkeerhandboek, p. 34, zoals opgenomen in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken (*Pb.L.* 19 december 2017, afl. 339, 126)).

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt overigens dat artikel 6, 3de lid van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 7 van de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* 2011-2012, doc 53-1825/002, concordantietabel, p. 38).

3.3.2.3. Nu ontegensprekelijk vaststaat dat de vluchtelingenstatus van verzoeker op 28 juli 2016 werd erkend door de Sloveense overheden, betwist verzoeker niet dat hij in deze omstandigheden naar Slovenië dient terug te gaan.

Hij betwist wel dat hij gedwongen wordt overgedragen. Verzoeker meent dat hem eerst de mogelijkheid moet worden gegeven om vrijwillig naar Slovenië te vertrekken.

3.3.2.4. Artikel 6, 2de lid van de Terugkeerrichtlijn stelt dat wanneer een derdelander illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of toestemming tot verblijf, deze derdelander eerst moet worden opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven.

Aan verzoeker werd op 16 oktober 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het betrof hier een gewone bijlage 13 zonder enige dwangmaatregel en niet een bijlage 13septiesL zoals verzoeker verkeerdelijk betoogt. Verzoeker werd hierbij reeds verzocht om het Schengengrondgebied te verlaten, *"tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"*.

Verzoeker wist aldus sinds 16 oktober 2018 dat hij België diende te verlaten en zich diende te begeven naar de lidstaat waarvan hij een geldig verblijfsstatuut heeft.

Verzoeker betoogt dat hij niet wist dat hij in Slovenië als vluchteling erkend werd. Evenmin was hij op de hoogte dat hij zich naar Slovenië diende te begeven nu dit niet expliciet vermeld was op de beslissing die hem op 16 oktober 2018 betekend werd.

De kernvraag is of de verzoeker onwetend was over het gegeven dat hij in Slovenië als vluchteling erkend werd en bijgevolg een geldige verblijfsstatuut voor Slovenië heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 21 januari 2016 in Italië werden geregistreerd naar aanleiding van een beschermingsverzoek ingediend door verzoeker. Verder blijkt dat verzoeker op 19 mei 2016 door Italië werd overgedragen aan Slovenië in het kader van de Raadsbesluiten 2015/1523 en 2015/1601.

Verzoeker maakte dus voorwerp uit van het tijdelijk relocatie- of herplaatsingsmechanisme van verzoekers om internationale bescherming vanuit Italië naar de andere EU-landen. Alleen verzoekers die een nationaliteit hadden waarvoor gold dat 75 % of meer van de beschermingsverzoeken hebben geleid tot een verlening van deze internationale bescherming in eerste aanleg, werden herplaatst. Eritrea was één van deze nationaliteiten. Verzoeker kan niet onwetend zijn van het feit dat hij aan Slovenië werd overgedragen in het kader van een tijdelijk EU herplaatsingsmechanisme en dat Slovenië verantwoordelijk werd voor de verdere behandeling van zijn beschermingsverzoek. Het administratief dossier leert verder dat verzoekers vingerafdrukken nogmaals werden geregistreerd in Eurodac op 20 mei 2016 in Slovenië in het kader van het ingediende beschermingsverzoek.

Tijdens een eerste gehoor op 10 januari 2019 werd verzoeker gevraagd of hij reeds internationale bescherming heeft gevraagd in België of een andere lidstaat alsook of zijn vingerafdrukken reeds in een ander Europees land werden genomen. Verzoeker gaf enkel 'Italië' als antwoord. Hij vermeldde op geen enkele wijze het feit dat hij in het kader van het tijdelijk EU herplaatsingsmechanisme door Italië aan Slovenië werd overgedragen, noch dat zijn vingerafdrukken ook in Slovenië werden geregistreerd en dat zijn beschermingsverzoek daar verder werd behandeld.

Tijdens een gehoor van 11 januari 2019 werd verzoeker geconfronteerd met de Eurodac-treffers van 10 januari 2019. Er werd genoteerd: *"Betrokkene stak met de boot de middellandse zee over naar Italië. Hij kwam aan in januari 2016. Hij verbleef in Rome. Hij verbleef er drie maanden. Van Italië ging hij naar Slovenië. Hij verbleef 17 maanden in Slovenië (Mariba). Hij heeft internationale bescherming gevraagd in Slovenië. Hij heeft nog geen beslissing gekregen. Hij besloot verder te gaan. Hij nam de flexibus naar Brussel."*

Het is dus pas wanneer verzoeker met de Eurodac-treffers wordt geconfronteerd dat hij verklaart internationale bescherming te hebben gevraagd in Slovenië, een gegeven waarover hij in het gehoor op 10 januari 2019 nog stilzwijgend was. Opmerkelijk is dat verzoeker ook nu weer niet vermeldt dat hij in het kader van het tijdelijk EU herplaatsingsmechanisme door Italië aan Slovenië werd overgedragen – een gegeven waarvan hij niet onwetend kon zijn. Verzoekers verklaringen stroken verder niet met de feiten zoals deze blijken uit het administratief dossier. Hij stelt 17 maanden in Slovenië te hebben verbleven doch nog geen beslissing te hebben gekregen toen hij vertrok. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 mei 2016 werd overgedragen aan Slovenië en dat hij reeds op 28 juli 2016 als vluchteling werd erkend. Verzoeker kreeg drie maanden na zijn overdracht aan Slovenië al een beslissing en kan dus niet stellen dat hij 17 maanden in Slovenië verbleef zonder beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoekers betoog dat hij niet zou hebben geweten dat hij een geldige verblijfstitel en verblijfspapieren zou hebben in Slovenië, niet overtuigen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door het bevel van 16 oktober 2018 niet correct werd opgedragen om zich onmiddellijk naar het grondgebied van Slovenië te begeven. Dat het bevel van 16 oktober 2018 niet uitdrukkelijk stipuleert dat verzoeker diende terug te keren naar Slovenië doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het stilzwijgen van verzoeker en het achterhouden van informatie, kan het verwerende partij tenslotte niet kwalijk worden genomen dat Slovenië niet uitdrukkelijk werd vermeld als de lidstaat waarheen verzoeker terug moest keren.

Verzoeker werd dus, voorafgaand aan de bestreden beslissing, door het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2018 reeds opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van Slovenië te begeven en in de mogelijkheid gesteld om dit op vrijwillige basis te doen.

3.3.2.5. Aangezien verzoeker aan dit bevel van 16 oktober 2018 geen gevolg heeft gegeven en hij door zijn gedrag duidelijk heeft gemaakt dat hij zich daar niet aan wil houden, blijkt dan ook niet dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door in de bestreden beslissing van 6 februari 2019 verzoeker geen vrijwillige vertrektermijn meer te verlenen en verzoeker op gedwongen wijze over te dragen aan Slovenië in het kader van het nemen in het kader van het readmissie verdrag van 16 november 1992 tussen de Benelux en Slovenië (zie p. 32 Terugkeerhandboek). De verwerende partij heeft hierover op kenbare wijze in de bestreden beslissing gemotiveerd, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Het is geenszins kennelijk onredelijk om uit deze vaststelling te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoeker zich zal onttrekken aan het toezicht op de verblijfsreglementering.

Dit geldt des te meer nu er in de bestreden beslissing eveneens op wordt gewezen dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf in België geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend hoewel hij verklaart sinds vier maanden in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker heeft trachten zijn verblijf te regulariseren. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker niet meewerkt met de overheden aangezien hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn er geen bewijs voorligt dat hij op hotel logeert.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing moet worden beschouwd als een overdrachtsbesluit in de zin van artikel 6, 3de lid van de Vreemdelingenwet aangezien een overdracht aan Slovenië wordt beoogd, en niet als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn (zie p. 34 Terugkeerhandboek). Het betoog dat artikel 6, 2de van de Terugkeerrichtlijn nergens stelt dat een risico op onderduiken een afdoende reden zou zijn om een vreemdeling met een verblijfsrecht in EU lidstaat een bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillig vertrek af te leveren, is dan ook niet dienstig.

De Raad benadrukt daarenboven dat wie machtsafwending aanvoert, daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens moet aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Opdat daarenboven van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest. Dit wordt hier geenszins aangetoond (RvS 5 juli 2007, nr. 173.195). Een schending van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet kan *prima facie* niet blijken.

In het licht van wat voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker op het eerste gezicht niet toe te concluderen dat artikel 6, 2de lid van de Terugkeerrichtlijn werd geschonden.

Er wordt geen ernstig middel aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES